

– Fólk skammast, og koma eftir eskjunum, tá ongin sær, ofta seint á kvøldi ella á nátt, sigur Martin Kúrberg, og viðgongur, at hetta er ein táttur av arbeiðinum, ið fólk ikki hoyra so nógv um í almenna rúminum

»**Tá fólk koma innar, kemur ofta fyri, at tey ikki eru so væl fyri og klæðnavask og bað eru kærkomin. Tá tey eru farin í song, so tekur vakthavandi klæðini og vaskar og turkar tey**

Alt hetta hevði tó ikki verið gjørligt, uttan peningin, ið kemur úr Noreg og Frelsunarherinum har. Soleiðis er tað, sigur Martin – mestsum fyri seg sjálvan, meðan vit fara út bakdyrnar í køinum og upp í túnið aftanfyri, har hitastovan stendur í gerð.

– Her verður eitt stað, har vit eitt-nú kunnu vaska og taka grind og slíkt upp, um tað kemur fyri, sigur Martin, og vísur á eitt lítið tvíbýtt vaskirúm, ið er við at taka skap.

– Hetta er sjálv hitastovan.

Og hóast bert veggirnir standa enn, og tómu vindeygaopini ikki halda hitanum, so gerst alt livandi, tá Martin greiður frá, hvar sofur, sjónvarp og annað skal verða á hesum avmarkaða økinum miðskeiðis í Havnini.

Ferðin er at enda, vit taka eina mynd av Martini uttanfyri úthurðina til Herbergið, meðan ein vitjandi á bonkinum uttanfyri dyrnar fær eina vinarliga ávaring um, at fer hann ikki innum eina lítla løtu, so kemur hann við á myndina.

Mótbrekka

Visjónin um ein depil fyri tey, ið standa aftast í biðirøðini, og sum detta burtur ímillum, ljóðar sum bergmál fyri oyrunum, tá nøsin verður vend oman aftur í blaðhúsið. Við øllum tí arbeiði, ið longu verður gjørt á hasum matrikulnummarinum, so er longu meira talan um veruleika, enn eina visjón, men komast kann sjálvsagt altíð longri og nærri málinum.

Brekkan oman frá Herberginum tykist óivað ofta tung, tá gingið verður niðaneftir, hugsí eg, tá eg komi í Steinatún, og ikki sleppi undan at ganga framvið nøkrum teirra, ið óivað eru glað fyri Frelsunarherin og Herbergið. Og fyri skipsfórararnar, ið mangan brattan hava farið, og hini brotnaðu góðu fókini, liggur brekka niðan til Herbergið fyri framman, tá dagur aftnar.

Og síðstu orðini hjá Martini, innan vit søgdu farvæl, renna framfyri meg:

– Her minni eg altíð fólk á um morgunin, at skiljast í sátt og semju, og í góðum vinalag, tí hetta er lívið á eggini, og vit vita ikki hvønn vit síggja aftur, tað vita vit av royndum.

gott fólk. Felags er, at einastaðni á leiðini hava tey fingið eitt knekk, sigur Martin Kúrberg.

– Men skulu vit ikki fara ein túr runt í húsinum at hyggja, so tú sært hvussu her sær út?, sigur Martin.

Vit fara.

Koma fyrst til eind, har kømur eru til fastbúgvandi. Upp trappurnar. Á loftinum eru kømur og eisini ein lítil stova við sofum og lítum køki. Útsýnið yvir Havnina og Nólsoyar-

fjørð er einastandandi í stóra kvistvindeyganum.

So eru onnur rúm í miðhæddini, ið meira eru í herbergsdeildini. Vit hyggja innar, har er song, borð og ymiskt annað.

– Tá fólk koma innar, kemur ofta fyri, at tey ikki eru so væl fyri og klæðnavask og bað eru kærkomin. Tá fólk eru farin í song, so tekur vakt-havandi náttarvaktur ofta klæðini og vaskar og turkar tey um náttina, so

tey eru klár og rein at fara í næsta morgun, greiðir Martin frá.

Beint hinumegin á gongini er stórt brúsurúm, ið eisini er tókt, tá fólk vakna á morgni.

Vit fara niður trappurnar, ið áður leiddu niður í dansihølini. Nú koma vit til kømur og í stóran matsal, hugnakrók og stóran køk.

– Her eta tey fastbúgvandi, og tá tey eru liðug, so verður latið upp og fólk kunnu koma innar at fáa eina

máltíð, greiður Martin frá, meðan køksdáman fryntlig heilsar okkum, men stákast, tí nógv er at taka sær av.

Vit fara innar í køkin, ið hevur goymslu og frystirúm, ið er á tremur av farsí, eskjum við finastu fiskaflokum frá føroyskum skipum, og breyð frá føroyskum bakarum og mongum øðrum matvørum.

– Nakað av stuðuli fáa vit frá landinum og Tórshavnar Kommunu.